

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 137.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001155568/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Kro. Det var Børnene ogsaa meget uegennyttig villige til at forklare: der var længer henne i Byen en meget bedre Kro, der hed: *Den vilde Morian*. Martin spurgte tillige, om de ikke kunde sige ham, hvor Heinz Luthers Gaard laa. Det var hans Farbroder. — »Jo, det er den her lige overfor,« svarede Børnene.

Da maatte Martin vende sig om, for Børnene kunde vist let see, at han var lige ved at græde. — Han kom ud af Døren, men kunde hellerikke skjule sin Bevægelse for Jomfru Ursula og hendes Brødre. Han kunde for Taarer daarligt nok see sig for, hvor han gik, men bad dem da følge med ind, — for det var jo hans Faders Fødegård.

Han mærkede paa sin Slægt, hvor fornemme og ansete Schalberne maatte være; for baade hans Farbroder og hans Kone og deres Børn blev helt tilbageholdne, da de fik Navnet at vide. Han selv steg vist ogsaa i deres Anseelse, siden han kom i saadant et Selskab. — Stadig havde han ondt ved at blive rigtig Herre over sin Bevægelse; det var dog underligt saadan at see sit eget Kjød og Blod, — der var en Lighed med hans Fader, vist ogsaa med ham selv, som han sletikke havde kunnet tænke sig, — de havde jo dog aldrig seet hinanden før, — at de saa kunde gaa og blive saa eens.

Saadant noget videre vilde det ikke blive til med Bekjendtskabet, skjønt hans Slægtninge var meget venlige imod ham, — men de kunde jo saa godt forstaa, at han og hans Ledsagere ikke kunde blive der længe, — den Slags Folk kunde jo have saa mange Ærinder. — Noget efter, at de var blevne bevartede, drog de saa af igjen — ud forat see paa Ornegnen.

Martin kunde ikke sige ret meget, hellerikke naar Ursula og han var ene, — og det skete flere Gange, fordi Brødrene gjorde smaa Løb op paa Højdepunkter, hvorfra de bedre kunde see ud. Men han var saa underligt spændt for — og draget til mere end een Side paa samme Tid, uden at kunne faa disse Dragelser bragt sammen. Hverken Ursula eller hendes Brødre kunde jo dog forstaa noget, som kun angik hans Barndom og dens Sorger og Glæder — eller hans Slægt.

Efter nogle Timers Forløb kom de tilbage til Möhra, og gik saa ind i denneher anden Kro, *Den vilde Morian*, — og dér var det dejligste Øl, der gjorde Christian og

Moriz lystige og bragte Martin til at snakke uden Hensyn til, om han blev forstaaet eller ej.

De var alle fire ovre i Kirken, som laa lige ved, og der græd Martin frit sine modige Taarer ved Tanken om, at her havde hans Fader gaaet hver Søndag som lille Dreng, og her var hans Fader og Moder blevne viede. Det var jo dog dem, han skyldte alt, ihvor strænge de ogsaa havde været mod ham, og de havde jo altid ment ham det bedste.

Fra Kirken gik de atter en lille Vandring over i Kroen for det dejlige Øls Skyld, og her sang Martin højt og klart med sin kraftige Stemme, saa der samlede sig mange Børn og Unge udenfor, der hørte paa. — Især sang han den om Kilden, som var hans Elskede, og om Skoven, der var ham selv, og som drak Kilden ind i sig, saa den grønnedes derved og sprang ud. — Og mens han sang, lovede han sig selv, at saasnart Ursula og han igjen var ene, vilde han synge for hende den omlavede Minnesang, han ikke havde kunnet faa i Stand paa Hörselbjærget, men som han senere havde digtet færdig.

Da de havde faaet at vide i Kroen, at Vejen til Ettenhausen var meget ordenlig, og at den jo var meget kortere end tilbage til Salzungen, drog de af Sted til den Side. Børnene fulgte dem et Stykke paa Vej, for de to Brødre og Martin blev ved at synge, og adskillige Ansigter viste sig i Vinduerne forat see paa Hans Luthers Søn — som det jo skulde være — og hans fine Bekjendtskab.

Men noget udenfor Byen var de da kun dem selv igjen, og Martin og Ursula blev snart efter ene, for hendes to Brødre løb omkap som rasende ad Ettenhausen til.

Og pludselig kom Martin i Tanker om, at dette maatte være den Vej, hvorpaa hans Fader og Moder gik, kort før de blev trolovede, — det, som hans Fader fortalte om nu sidste Juleaften. Og — dér laa jo ogsaa Engelsbjærget paa høje Rhön! — dér, udenfor Horisonten, — og stak op som en stor, kantet Sten, og helt violetblaa var den, imens alt det andet rundt omkring var gult af Solen. Ja, det maatte da ganske sikkert være Engelsbjærget! — — Det stod saadan helt udenfor alting. Det var, ligesom det dukkede sit Hoved op langt, langt borte og kaldte, skjønt man ikke kunde høre det. Aa, han vidste ikke rigtig, hvad det var, det mindede om, men det var noget, som angik ham selv, og var saa smertefuldt. Det